

Sygn. akt I UK 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania W. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 września 2015 r. oddalił apelację W. Z., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2014 r., w którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 stycznia 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd drugiej instancji ustalił, że ubezpieczony spełnia szereg przesłanek warunkujących prawo do wcześniejszej emerytury, poza warunkiem przepracowania 15 lat w szczególnych warunkach. Podkreślił, że sporny był okres zatrudnienia od dnia 12 lipca 1978 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie Maszyn i Konstrukcji „O.” S.A. w O.. W tym okresie skarżący pracował na stanowisku monter maszyn i urządzeń, które znajdowało się na wydziale montowni. Dodał, że wnioskodawca współpracował ze spawaczem.

Zważywszy na ustalony stan faktyczny, Sąd drugiej instancji konkludował, po pierwsze, że praca wnioskodawcy nie mieściła się w dyspozycji pkt 4, poz. 12, działu XIV załącznika 1 do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, w którym wymieniono pracowników zatrudnionych bezpośrednio w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, po drugie, że zarządzenie resortowe nie stanowi źródła prawa, a oprócz tego w omawianym wypadku nie wykracza poza upoważnienie zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż ten akt prawny upoważnia do otrzymania emerytury tylko wykonującym „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”, po trzecie, że wydane wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie ma wiążącego charakteru.

Skargę kasacyjną wywiódł ubezpieczony. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 184 ust 1 i 2 w związku z art. 32 i 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez błędną wykładnię i przyjęcie, że praca wnioskodawcy nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku przy spawaniu (dział XIV, poz. 12, wykazu A);

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 244 § 1 k.p.c. w związku z art. 32 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez przyjęcie braku podstaw do uwzględnienia spornego okresu, mimo, iż praca w szczególnych warunkach wynika z decyzji organu rentowego z dnia 21 listopada 2007 r. wydanej w stosunku do T.N., który wykonywał pracę na tym samym stanowisku. W ocenie skarżącego doszło do naruszenia zasady równości względem prawa.

Domagając się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ubezpieczony twierdził, że jest ona oczywiście uzasadniona, a nadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Zawiera się ono w pytaniu, czy przy ustalaniu czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych można opierać się na dokumencie

urzędowym w postaci pozytywnej decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w stosunku do innego pracownika świadczącego taką samą pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania merytorycznego.

Z przepisu art. 244 § 1 k.p.c. wynika, że dokument urzędowy stanowi dowód tego co zostało w nim urzędowo poświadczane. Oznacza to, że związanie obejmuje nie tylko stronę przedmiotową, ale również aspekt podmiotowy. Decyzja organu rentowego przyznająca określonej osobie prawo do emerytury stanowi zatem dowód tylko tej okoliczności. Nie jest jednak tak, że dokument ten determinuje przebieg postępowania dowodowego w sprawie innej osoby, chociażby jej sytuacja faktyczna była analogiczna. Konstatacja ta jest oczywista i znajduje potwierdzenie w treści przywołanego przepisu. W rezultacie nie sposób uznać, że zagadnienie prawne podniesione przez skarżącego ma charakter istotny. Dopuszczenie skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. następuje tylko wówczas, gdy kwestia prawna ma charakter kwalifikowany, czyli w interpretując przepis nie można jej jednoznacznie rozwiązać. W przypadku problemu przedstawionego przez skarżącego tak nie jest, o czym świadczy treść art. 244 § 1 k.p.c.

Dotychczasowe rozważania świadczą również o tym, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Wnioskodawca dodatkowo uważa, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji narusza zasadę równości wobec prawa. Sposób widzenia skarżącego obarczony jest jednak wadą. Okoliczność, że innemu pracownikowi przyznano prawo do emerytury nie dyktuje rozstrzygnięcia wobec ubezpieczonego. Nie jest przecież wykluczone, że wobec T. N. wydano błędną decyzję. W takim wypadku traci na znaczeniu argument „równościowy” podniesiony przez skarżącego. Z tej pozycji trudno twierdzić, że doszło do uchybienia zasadzie wyrażonej w art. 32 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zasada równości została odniesiona do prawa a nie do decyzji organów państwowych. W tym kontekście wypada dodać, że Sąd Apelacyjny przedstawił szeroki i wielowątkowy wywód prawny, z którego wynika bezpodstawność żądania wnioskodawcy. W

rezultacie trudno twierdzić, że wnioskodawca w świetle wzorca prawnego został potraktowany nierówno. Skarga kasacyjna nie jest zatem oczywiście uzasadniona. Właściwości tej nie dowodzi również art. 233 § 1 k.p.c. Przepis dotyczy oceny materiału dowodowego, a w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym ustalonym przez sąd drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Konsekwencją faktów i rozważań prawnych przedstawionych przez Sąd drugiej instancji jest również wniosek, że podstawa skargi odwołująca się do przepisów prawa materialnego nie koresponduje z przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Dlatego orzeczono jak w sentencji.